

Anna-Kaya Frello & Henrik Leach

Pølsevognens fortællinger

120 sider

Multivers

Der er for mange billeder i af Henrik Leach. Vi er opmærksomme på, at bogen har baggrund i en billedserie, der skulle vise pølsevognen som motiv, altså det kunstneriske udtryk med billeder af Henrik Leach. Fint nok. Men når man har set tre motiver af hans pølsevogne, er det som om, man har set dem allesammen. Og når bogen nu er endt med at have det indhold, den har, og som er ganske udmærket med mange gode vinkler, så kunne billederne helt sikkert være skiftet ud med mange andre, gode historier.

Og så savner vi motiver af **Dagliglivets Oase** på Frederiksberg, på hjørnet af Nordre Fasanvej og Nyelandsvej, en pølsevogn der op gennem tiden har været legendarisk, haft legendariske indehaver og som vist idag stadig eksisterer blot i en anden form.

Det fører os frem til, at det kunne have været spændende med en komplet oversigt over pølsevogne og deres placering i tresserne og halvfjerdserne. Mon ikke mangen en nysgerrig dansker havde haft stor lyst til at gå ombord i historien om netop deres pølsevogn. Blot et par linjer.

Når det er sagt, så sidder vi med en bog i hånden, der på mange måder fortæller historien om Danmark. Den fortæller f.eks. historien om politikerens Kresten Poulsgaard, der fra senere anskaffede pølsevogn nærmest måtte agere Kirsten Giftekniv og sætte himmel og jord i bevægelse for gennem kanaler på Christiansborg at finde en vis Trine, som en pølsevognskunde havde set sig lun på.

Den fortæller også historien om de mennesker, der måske fandt en lise ved pølsevognen, idet de tilhørte en klasse, der ikke havde det store overskud til selv at lave mad.

Den fortæller om udviklingen af menuerne i pølsevognen, eller rettere manglen på samme, der gør, at pølsevognen som institution er truet.

Og den fortæller, hvordan pølsevognen skaber mulighed for social interaktion og samtidig er en mulighed for at være alene sammen med andre. Man behøver ikke som til familiefester at gå

rundt for at hilse på alle og enhver for at komme i snak med nogen og få vendt de dagligdags ting. Det kan man gøre helt anonymt ved en pølsevogn. Man kan signalere, man bare er der for at få en pølse, man kan henvende sig til sidemanden med et spørgsmål uden, at det virker forkert, og man kan indgå psykologisk i mængden af folk, der bare er på vej videre. Man kan endda forsone sig i pølsevognen. Og så er der naturligvis også de mindre sjove historier om dyrevelfærd, der kommer i spil, fordi man skal have sit en hotter med det hele . . .

Der er mange sjove billeder, f.eks. af en rund pølse, pølserne som abstrakt skulptur, der er et billede af en twin dog, og så er der også et par billeder, som virker komplet overflødige for sammenhængen af Hans Jørgen, der har inviteret Bent ud at spise, af verdenssituationen eller det teknologiske samfund samt en streg fra Bjørnekælderen på Frederiksberg.

Pølsevognen bliver også brugt meget akademisk til at give os en snak om byplanlægning og kommer endda lige højtragende nok omkring Sigmund Freud for at sætte det uhyggelige, *das unheimliche*

i perspektiv, og her skal man så være klar på, at bogen nærmest er delt i to, hvor den akademiserer over pølsevognen, dens forbundethed med hygge og nostalgi og således også en fremmedgørelse overfor den mad, vi spiser. Og kommer med eksempel på, at mad jo er tilsat stof, der skal få os til at nappe lidt mere;

"

én mere".

Men hvor den også fortæller om folks jordnære holdninger til pølsevognen og indehavernes betragtning på folk, der kommer her.

En spændende bog med mange gode indfaldsvinkler, hvor vi har mulighed for at opleve, at en pølsevogn ikke bare er en pølsevogn, men den er et objekt, der indgår i byudvikling, arkitektur, historie og industriel madkultur.